

Co-funded by
the European Union

Stories 4 Wings

2024-1-ES01-KA220-ADU-000255317

Veerkracht

Jawara

Mijn naam, Jawara, betekent 'hij die vrede waardeert'.

Jarenlang heb ik mijn naam geen eer aangedaan en heb ik te maken gehad met situaties die mijn hart vulden met wrok, angst en haat.

Ik ben geboren en getogen in Senegal, meer specifiek in de buurt van Matan, waar gebrek aan geld, water en voedsel geleidelijk onze jeugdige speelsheid en leergierigheid wegvaagde. Ik herinner me hoe de wanhoop tegelijk met mijn lichaam toenam tijdens mijn adolescentie.

Toen ik twaalf was, begon ik uit te gaan met mijn neef Ibra en zijn vrienden, die twee jaar ouder waren dan ik. Ik was gefascineerd als ze me vertelden over plekken waar water uit de kraan stroomde zodra je die opendraaide en waar je over enorme markten kon lopen waar je alles kon vinden wat je maar wilde kopen of eten. Ik herinner me hoe we ons op het terras van de burgemeester verdrongen, waar een oude telefoon, een kostbaar bezit van één van ons, een belachelijke hoeveelheid signaal kon bereiken, waardoor we foto's en video's konden zien van sterke en gezonde mensen die dingen aten die we nog nooit eerder hadden gezien, kleurrijke en glimmende outfits droegen en bezaten, en auto's en telefoons hadden.

Beetje bij beetje vervingen we schoolbezoek door contemplatie en fantasie over die andere ideale wereld, Europa, en droomden we ervan daarheen te gaan en uiteindelijk een goed leven te leiden. Dit werd al snel een obsessie: we begonnen plannen te maken over hoe we zouden gaan, hoe we een auto zouden kopen om af en toe terug te keren naar onze familie, waar we zouden werken, en hoe we geld terug zouden sturen, hoe er water uit onze kraan zou stromen wanneer we die opendraaiden... We waren erg ontroerd door dit project, bovendien omdat we dachten dat het ons leven kon verbeteren. We waren zo ver in de droom dat we ons de gevolgen van onze beslissing niet konden voorstellen, hoewel mijn leven vanaf dat moment een hel werd.

Ik weet dat zoveel mensen veel ergere ervaringen hebben gehad dan ik, maar als je 30 bent en je ziet dit onschuldige 13-jarige kind zich storten op wat zij denken dat een avontuur zal zijn, zou ik ze willen vertellen: "Wees voorzichtig; het is niet zo makkelijk als het lijkt. Denk na, overweeg, bedenk andere opties en bereid je voor op de gevolgen." Niemand waarschuwde ons, en op een nacht zijn we gevlucht naar Europa.

Ik ga niet in op de details van onze strijd, omdat ik die niet telkens opnieuw wil beleven. Ik zou kunnen zeggen dat we werden afgezonderd, mishandeld, gedwongen tot arbeid, afgesloten van contact met onze families en gevangengezet (en zelfs gestorven, zoals Dauda, de beste vriend van mijn neef Ibra, deed) en dat we beetje bij beetje de hoop en onschuld verloren.

Toen ik, twee jaar na ons vertrek, eindelijk Europa binnenkwam, verstoopt in een vrachtwagen (ik was Ibra kwijt en was al maanden alleen), was mijn hart zo in de war dat ik alle vrede die ik ooit had gehad, kwijt was. Mijn naam was volledig vervreemd van mijn identiteit en ik had het gevoel dat ik nooit zou kunnen delen in, of zelfs maar genieten van, de vrede die het beloofde. Ik had het gevoel dat ik sowieso niets of niemand kon liefhebben. Eigenlijk wilde ik alleen maar rouwen om en soms dromen van Matans leven in Senegal, waar honger zo'n eerlijke prijs was om dicht bij mijn moeder en zussen te zijn.

Nadat we dagenlang in die vrachtwagen hadden gezeten, bereikten we eindelijk een land in Centraal-Europa. Ik herinner me dat het winter was en ik niet genoeg warme kleren had. Ik had al een paar dagen niet gegeten en was erg zwak. Toen ik mijn schuilplaats verliet, liep ik door de stad en hoorde een paar woorden Frans, en dat fleurde me een beetje op. Ik liep naar een man die daar stond te staren naar zijn telefoon, en ik zei met een zwakke stem: "Meneer, ik heb het koud en ik heb honger." Toen hij me niet hoorde aankomen, denk ik dat hij bang was voor mijn aanwezigheid en snel een andere kant op ging. Ik probeerde het opnieuw met een paar andere mensen, en ze keken me allemaal angstig aan en vertrokken.

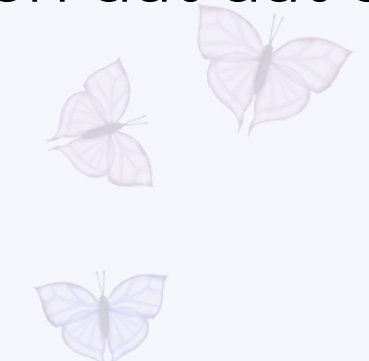

Toen ik mijn weerspiegeling zag in de etalage van een felverlichte telefoonwinkel, begreep ik het: ik was helemaal vies, met heel lang, warrig haar, heel dun, en met donkere kringen onder mijn ogen die me een sinistere uitstraling gaven. Ik was bang en herkende mezelf niet. Toen wist ik dat er geen hoop meer was. Ik ging machteloos op de grond van een veranda liggen en viel zo diep in slaap dat ik denk dat ik flauwgevalen ben.

Een zachte stem wekte me en riep: "Jongen, jongen, word wakker!" Toen ik mijn ogen opendeed, dacht ik het gezicht van mijn moeder te zien en kon ik even glimlachen. Maar het was niet zij, maar een vrouw met een bruine huid en lichte ogen die tegen me sprak in het Fula, mijn moedertaal. Ze hielp me overeind en bracht me op een of andere manier naar een groot huis waar ik een paar dagen verbleef, erg ziek en half bewusteloos.

Er waren mensen uit verschillende delen van de wereld, sommigen net als ik, net aangekomen, en ze werden verzorgd door anderen die vergelijkbare ervaringen hadden meegemaakt. Ik ontmoette ook vriendelijke lokale mensen die zich in onze schoenen konden verplaatsen en ons lijden konden voorstellen en zelfs voelen. Ze konden, zoals ze ons vertelden, niet weggijken, niet naar hun mobieltje kijken of wegrennen. Ik leerde dat dit 'empathie' en 'compassie' heet.

Toen ik weer op krachten was gekomen, vroeg ik wat ik al maanden wilde doen: naar huis bellen. Ze leenden me een telefoon en vroegen me om mijn stem zo laag mogelijk te houden, omdat het erg duur was. Ik kon me het nummer van de buurvrouw van mijn moeder, de enige met een telefoon in de buurt, maar moeilijk herinneren. Toen ze mijn stem hoorde zeggen: "Het is Jawara", schreeuwde ze als een gek en belde mijn moeder, die er minder dan twee minuten over deed om de lijn te bereiken. Tijdens het gesprek hoorde ik haar alleen maar huilen van vreugde terwijl ze herhaaldelijk zei: "Je leeft, je leeft..." Ik besepte dat ik inderdaad leefde, en dat dat diep van binnen een zegen was.

Nu, vijftien jaar later, heb ik zowel geweldige als verschrikkelijke dingen meegemaakt, ook al bereikten ze nooit de verschrikkingen die mijn reis hierheen met zich meebracht. Ik besloot eindelijk mijn naam te eren, net als die van mijn vader ("Jawara, degene die vrede waardeert"), en er alles aan te doen om in vrede te leven en elke dag te genieten op een plek waar schoon en fris water uit de kraan stroomt, elke keer dat ik hem opendraai. Ik besepte hoe gemakkelijk het is om in wanhoop te vervallen en onszelf te vullen met angst en haat wanneer we sociaal als een bedreiging, een risico, worden beschouwd. Ik heb situaties van afwijzing, discriminatie en soms geweld meegemaakt. Ik heb jarenlang veel verdriet gehad, omdat naar buiten gaan altijd angst betekende. Mijn papieren waren niet in orde, en ik moest hard mijn best doen om niet te vervallen in gevoelens van eenzaamheid en boosheid. Om deze gevoelens te bestrijden, moest ik mezelf ertoe zetten om elke avond na te denken over de goede dingen die gebeurd waren en niet over wat ik miste.

Met veel moeite rondde ik mijn basisopleiding af, legaliseerde mijn situatie en begon in de bouw te werken; zo werd de jongeman van 15 jaar een sterke man. Na vele jaren in pleeggezinnen en begeleid wonen te hebben gewoond, kon ik eindelijk een klein appartementje betalen door het te delen met mijn collega's. Het is ook al een paar jaar geleden dat ik wat geld naar mijn moeder stuurde, waardoor mijn zussen hun studie konden voortzetten.

Volgend jaar, als ik genoeg opzij heb gezet, ga ik ze voor het eerst bezoeken. Ik word er helemaal blij van als ik eraan denk ze te knuffelen.

Elke dag, als ik na een lange werkdag moe thuiskom en een warme douche neem in de winter, of als ik het in de zomer warm heb en de kraan open wil draaien voor een glas water, glimlach ik en voel ik dankbaarheid.

De steun van de Europese Commissie voor de productie van deze publicatie houdt geen goedkeuring in van de inhoud ervan, die uitsluitend de mening van de auteurs weergeeft. De Commissie kan niet aansprakelijk worden gesteld voor het gebruik dat van de daarin opgenomen informatie kan worden gemaakt.

De publicatie verkrijgt de Creative Commons licentie CC BY-NC SA.

Deze licentie staat u toe het werk te distribueren, te remixen, te verbeteren en erop voort te bouwen, maar uitsluitend voor niet-commerciële doeleinden. Bij gebruik van het werk en fragmenten daarvan moet

1. Vermeld de bron en een link naar de licentie. Eventuele wijzigingen moeten worden vermeld. De auteursrechten blijven bij de auteurs van de documenten.
2. Het werk mag niet voor commerciële doeleinden worden gebruikt.
3. Als u het werk opnieuw samenstelt, converteert of erop voortbouwt, moeten uw bijdragen onder dezelfde licentie worden gepubliceerd als het origineel.